

Христо Ботев
Елегия

Кажими, кажи, бедний народе,
кой те в таз рабска люлка люее?
Тоз ли, що спасителят прободе
на кръстът няв газверски в ребрата,
или тоз, що толкоз годинти пее:
„Търпи, и ще си спасиш душата?!“

Той ли, ил някой негов наместник,
син на Лойола и брат на Юда,
предател верени жив предвестник
на новите глаза сиромаси,
нов кърджалия в нова полуда,
кой продал брата, убил баща си?!

Той ли? — кажими. Мълчи народа!
Глухо и страшно гърмятокови,
не чуй се от тях глас за свобода:
намръщен самос главата ой сочи
на сгани избрана — рояк скотове,
в сюртуци*, в реси** и слепци с очи.
[* сюртук — горна мъжка дреха]
[** реси` — мн. число от расо]

Сочи народът, и потот чело
кървав се лее над камък гробен;
кръстът забит във животело,
ръжда разяда глозганикости,
смоке засмукал живот народен,
смучат го наши и чужди гости!

А бедният роб търпи и ние
без срам, без укор, броим време,
откаже в хомотна шаташия,
откако кови влачи народа,
броими с вярав туй скотско племе
чакаме и ний ред за свобода!